

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās
Draudzes **Uvīze**

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •
2022. gada aprīlis, Nr.75

*Sekoņiet Dievam kā Viņa mīļie bērni un dzīvojiet mīlestībā,
kā Kristus jūs ir mīlējis un mūsu labā sevi nodevis Dievam
par upura dāvanu, par jauku smaržu.*

~ Ef 5:1-2~

Mācītāju uzrunas

"Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies." Lk 24:5-6

Kristus mīlotie un Dieva Tēva svētītie!

Augšāmcelšanās dienā mācekļi un mācekles Kristu meklēja nepareizajā vietā.

Mūžīgi dzīvo nemeklē pie mirušajiem ne kapā, ne nāves valstībā, jo Kristus ir augšāmcēlies!

Kur mēs meklējam Jēzu? Kristus ir pie Tēva labās rokas. Vai mēs varam tur Viņu sameklēt? Nē, to mēs nespējam un tas nav vajadzīgs. Krustā sistais un augšāmceltais Jēzus ir nācis pie mums Kristībā, lai līdz ar Kristu esam iegremdēti viņa nāvē un augšāmcelti viņa dzīvībā. Kristus pats nāk un sastop mūs, kad Dieva vārdi tiek sludināti, jo īpaši, kad Kristus evaņģēlijs tiek pasludināts. Kristus pats nāk pie mums, kad lūdzam Viņa vārdā Tēvu Debesīs. Kristus krustā sistais un augšāmceltais pats nāk, lai mums sniegtu savu miesu un asinis Svētajā Vakarēdienā.

Meklēsim Kristu pareizajā vietā, jo viņš pats nāk pie mums, lai dotu mums žēlastību un atkal žēlastību!

Priecīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus!

Jūsu mācītājs Kristū – Ingus Dauksts

Uzlūkojis visapkārt savus mācekļus, Jēzus tiem sacīja: “Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!” Un mācekļi bija satraukti par viņa vārdiem. Tad Jēzus vēlreiz tiem sacīja: “Bērni, cik grūti ir ieiet Dieva valstībā! Viegļāk kamielīm iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā!” Tie sabijās vēl vairāk un runāja savā starpā: “Kas tad var tikt glābts?” Jēzus, tos uzlūkojis, sacīja: “Cilvēkiem tas nav iespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamās.” Tad Pēteris ierunājās: “Redzi, mēs visu esam atstājuši un esam tev sekojuši.” Jēzus sacīja: “Patiesi es jums saku: nav neviena, kas, atstājis māju vai brāļus, vai māsas, vai māti, vai tēvu, vai bērnus, vai tīrumus manis un evaņģēlija dēļ, nesaņemtu simtkārtīgi jau šajā laikā mājas un brāļus, un māsas, un mātes, un bērnus, un tīrumus, kaut ar vajāšanām, un nākamajā laikā – mūžīgo dzīvību. Daudzi pirmie būs pēdējie un pēdējie – pirmie.” (Mk 10:23-31)

Neparastā dzīvība no Dieva

Marka evaņģēlijā lasām, par to, kā Jēzus jau gatavojas turpināt Savu ceļu. Mācekļi jau ir sapulcējušies, visi sagatavojušies, bet pēkšņi kāds jaunietis cenšas vēl pagūt pēdējā brīdī jautāt Jēzum kādu izšķiroši svarīgu lietu. Jaunietis bija pat skrējis un bija gatavs mesties ceļos Jēzus priekšā, lai tik Viņš atbildētu uz jautājumu: “Ko lai es daru, lai iemantotu mūžīgo dzīvību?”

Tāds bija tas viņa lielais jautājums. Pārsteidzoši! Kādēļ gan jaunieti interesēja tieši šis jautājums!? Parasti cilvēki savas dzīves nogalē nodarbina savu prātu ar tādiem jautājumiem. Lai gan, vai tad cilvēks arī savos spēka un dzīvības pieplūduma gados nevarētu uztraukties, ka dzīvība varētu kādreiz beigties? Arī Kristus augšāmcelšanās svētkos mēs tās lietas pārdomājam. Šī tematika nemaz nav tik vienkārša.

Šīs lietas palīdz saprast tas, ka redzam, ka Jaunajā Derībā tiek lietoti dažādi vārdi, lai apzīmētu dzīvību. Ir dzīvība, kas saskatāma, uzlūkojot cilvēku. Tur ir cilvēka stāvs, tur ir seja, tur ir acis. Beigās aiz šī cilvēkam redzamā veidola ir dzīvība. Mēs to bieži vien saucam par dvēseli. Ir arī cilvēka dzīvība kāda laika periodā, to mēs sauktu par dzīvi. Šeit ir runa par kādu citu dzīvību.

Tas jaunietis atskrēja pie Jēzus, dedzīgi meklēdams atbildi uz jautājumu: “Ko man darīt, lai es iegūtu to dzīvības esenci, no kuras Dievs piešķir Savai radībai dzīvību. Ja man tā būtu, tad man būtu mūžīgā dzīvība...”

Rodas jautājums: “Kurš gan gribētu dzīvot mūžīgi?” Redzi, nav jau runa par dzīvību, kas neatkarīgi no apstākļiem piespiež cilvēku eksistēt šajā pasaulē. Nav runa par mokošu dzīves ilgumu, kas nekad nebeidzas, neskatoties uz to, ka miesa jau ir izsmēlusī savas iespējas. Nav runa par neparastu stāvokli, kad visi cilvēka tuvinieki jau ir aizgājuši, bet viņš palicis viens šajā pasaulē, kā tāds, kas savā būtībā ir nedabīgs un šīs pasaules kārtībai un cilvēcei nepiederošs. Kurš gan to gribētu?

Šeit jaunielis lūdz ko vairāk, vairāk par vienkārši mūžīgu eksistenci. Viņš vēlas iegūt no tās dzīvības esences, kas ir Dievā. Dzīvību, kas uztur cilvēka dvēseli Debesu Valstībā. Par to arī Jēzu sacīja vārdus: “*ES ESMU pasaules gaisma. Kas seko man, tas nestaigās tumsā, bet tam būs dzīvības gaisma.*” (Jņ 8:12) Visa šī neparastā tematika Bībelē “par dzīvību” ved mūs pie kādiem secinājumiem, kas šo mīklaino dzīvības esenci mums atklāj kā kaut ko pieejamu. Kaut ko, kas ir neatņemama kristīgās ticības sastāvdaļa. Šai dzīvībai ir cieša saistība ar vārdu, kuru mēs bieži dzirdam saistībā ar kristīgo ticību. Tā dzīvība ir cieši saistīta ar ticības gaismu. Vai mēs pat varētu teikt, ka Kristus gaisma ir tā dzīvība, kuru jaunielis tik dedzīgi lūdza. Kā Dieva Vārds to saka: “*Viss ir radies caur viņu, un nekas, kas ir radies, nav radīts bez viņa. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma.*” (Jņ 1:4)

Tātad šī neparastā dzīvība cilvēkam ir pieejama kā ticības gaisma. Tā apzīmē to patiesas ticības dzīvīgumu, savukārt, “tumsa” atkal apzīmē to bezdievju un ļaundaru vienaldzību un postu. Tādēļ, kad jaunielis prasa Kristum, kā iegūt dzīvību, Kungs atbild: “*Tad pildi baušļus: nenogalini; nepārkāp laulību; nezodz; nedod nepatiesu liecību; nekrāp; godā savu tēvu un māti.*” Vai citiem vārdiem – tad staigā ticības gaismā! Kad jaunielis atbild, ka to jau ir pildījis visu savu mūžu, tad uz šādu nepārdomātu atbildi Jēzus saka: “*Vienas lietas tev trūkst. Ej un pārdod visu, kas tev ir, un izdali nabagiem, tad tev būs manta debesīs; nāc un seko man!*”

Tas ir tik tipiski! Kā lai iegūst dzīvību? Tu vari novirzīt negatīvās domas! Tu vari meklēt harmoniju dabā! Tu vari meklēt piedzīvojumu kāri un aizrautību! Tu vari meklēt, kā kļūt bagāts! Pašas par sevi tās lietas ir labas, bet tas tikai palīdzēs nodzīvot, t.i., *novilkt* to dzīves periodu, kas ir

atlicis uz šīs zemes. Tas tikai uzlabos to dzīvi, kuru esi saņēmis no Radītāja! Tās lietas nedod dzīvību!

Kad tu dari kādas lietas tā, ka tavš nopelns paliktu apslēpts; kad palīdzi kādam tā, lai tas cilvēks to nezina, ka tas esi tu, kas palīdzēji jeb, kā Jēzus saka: *“Bet, kad tu dari žēlsirdības darbus, lai tava kreisā roka nezina, ko labā dara, ka tavš žēlsirdības darbs paliek apslēpts; bet tavš Debesu Tēvs, kas redz apslēpto, tevi atalgos. Labāk izdaliet to, kas iekšpusē, žēlastības dāvanās, un, redzi, viss jūsos būs šķīsts.”* Visas šīs neparastās ticības lietas, kas saistās ar sekošanu Kristum, tās ļauj mums noprast vai piedzīvot, kaut ko no tās neparastās dzīvības, kuru tas jauniešs kāroja. To Jēzus vairākkārt centās pateikt: *“ES ESMU pasaules gaismā. Kas seko man, tas nestaigās tumsā, bet tam būs dzīvības gaismā.”* (Jņ 8:12)

Tas ir līdzīgi kā ar ēdienu. Cilvēks saņem spēku, kad ēd, savai dzīves dienai. Šis spēks iznīkst, jo saņemot garīgo barību, tā dod spēku, kas paliek un vada uz mūžīgo dzīvību Debesu Valstībā. Tā ir maize, uz kuras ir Dieva etiķete, tā, kas nāk no Viņa. Tā ir dzīvība, kas nāk no paša Radītāja! Ēdot maizi, tā dod sātu, kas uztur mūs šodien. Ēdot maizi, kas nāk no Dieva – tā ir dzīvība, to uztur ar ticības spēku, kas dod mūžīgu dzīvību.

Tad tam jauniešim vai jebkuram cilvēkam, kurš meklē šo dzīvību, tā dzīvības maize ir pats Kristus: Viņa vārdi, Viņa izcilais cilvēku glābšanas darbs pie krusta, kur Viņš cieta, mira un augšāmcēlās, lai mums būtu grēku piedošana. Visa šī garīgā barība ir nākusi no Dieva. Ja grēcinieks meklē, kur ir tā garīgā barība, kur to Kristu var dabūt? Tur, Svētajā Vakarēdienā, tas skaidri top redzams: *“Kristus miesa par tevi nodota, Kristus asinis par tevi izlietas!”* Tur, kur Viņa miesa un asinis tiek pasniegtas par mūsu grēku piedošanu, lai mēs saņemtu to neparasto dzīvību. Arī Kristus augšāmcēlšanās notikumā tas skaidri mums tiek atklāts! Pārdomājot Dieva Vārdus par Kristus augšāmcēlšanos, caur ticību mēs smeļamies šo dzīvības spēku, kas dod (gluži kā Kristum) dzīvot mūžīgi. Tā ir īstā garīgā barība, kas nākusi no Dieva. Tā ticībā satverama uz mūžīgo dzīvošanu Dieva spēkā. Uz to lai Dievs mūs visus bagātīgi svētī!

Māc. Gints Graudiņš
2022. gada Kristus augšāmcēlšanās svētkos

Mācītāja vēstule

Vēstule Kara laikā, 2022. gada Lieldienu laikā

Ilgi domāju, vai, ejot caur tik saspringtu laiku, var vienkārši “atrakstīties” ar kāda Dieva vārda citēšanu? Tā būtu šī Vārda atraušana no paša Dieva. Paliktu tik cilvēka runāts vārds, jo, lasot Rakstus, mēs vienmēr nonākam pie tā, ka tie izsaka Laiku un Notikumus, kas notiek cilvēku dzīvē visos laikos.

Pasaules karš ir tad, kad tajā piedalās pasaule. Šodien, lai arī politiķi saka, ka tik tas neizvērsas par pasaules karu, tas jau ir iesaistījis pasauli. Iznāk, ka koronavīruss sagatavoja augsni lietām, kas skar visus vienādi. Šobrīd kara pārdzīvojums sākas no pašas Krievijas visattālākajiem apgabaliem, kur ļaudis joprojām dzīvo kā pirms 50 gadiem un pat sava bērna krišanu šajā karā daži pieņems kā nepieciešamu upuri. Noraudās un sāks lepoties. Par Ukrainas dalību viss skaidrs, viņus iesaistīja neprasot, bet arī apkārtējās valstis, kas uzņēm bēgļus, ir saistītas, vairs nav jādala kvotas, un arī mēs esam šai skaitā. Vairāki mūsu Latvijas mācītāji ved uz Ukrainu palīdzības kravas, atpakaļ bēgļus, sievietes un bērnus, vīrieši no viņām atvadās uz robežas.

Mēs esam iesaistīti darbos un domās. Domas ir smagas un nekustīgas, jo grib sagaidīt kādu atvieglojuma ziņu, bet tās nenāk un nenāk. To vietā reizēm atnāk tik ļoti necilvēcīgas, ka negribas ticēt, jo mēs ticam, ka tāda netaisnība nevar turpināties mūžīgi!

Bet Latvija bija samierinājusies garus gadu desmitus... Gandrīz jau pieradināta un atradināta no lepnuma par savu zemi un tautu.

Ukrainas spēks (tāpat kā viņas lepnums) aizvadītajos gados ir tikai audzis! Mēs savu ik pa brīdim izšķiežam strīdos par domu dažādību. Bet ne par galveno! Par to jābūt vienotiem. Karš ir apvienojis Rietumu valstis, pašas Ukrainas tautas, mazliet arī mūs, bet ātri vien balsis atrod, par ko domām dalīties...

Vai patiesi tikai bumba tavas mājas stūrī spēj saliedēt? Nespēja pieņemt svešu nelaimi kā savu. Nespēja pieļaut, ka tā var skart arī mūs!

Gaidot Lieldienu rītu, kas vienos visdažādāko noskaņu cilvēkus, kas var vienot dažādos lūgšanā...

Iesim caur pirmajiem Jēzus vārdiem pie krusta: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko dara.”

Vai var vēl pilnīgāk izteikt šo dienu? Tie ir vērsti uz uzbrucējiem un viņu attaisnotājiem. Grūti tos teikt arī šī kara organizatoriem... Kas citiem liek nonāvēt bērnus un mātes...

Bet ne mums, cilvēkiem, viņus sodīt, tas cilvēka spēkiem nav iespējams, tādēļ tādas mokas mums jācieš. Mēs varam tik sevi pasargāt no dusmām pret naida domu paudējiem tepat savā tuvumā, jo dusmas ir tās bumbas, ko naidnieks iemet mūsu prātos! Savu tautu jau ir saindējis ar melu runu plūdiem, noslīcinājis viņu prātu. Nu šī nāvi slavinošā "Z" dzira izlaužas un gatava indēt arī mūs. Kā tur bija, par tiem Dieva ieročiem?

"Stāviet stingri, apjozušies ar patiesību, aplikuši taisnības bruņas un apāvuši kājas, lai būtu gatavi cīņai par miera evaņģēliju! Pie visa tā vēl satveriet ticības vairogu, ar kuru nodzēst visas ļaunā ugunīgās bultas... un tveriet Gara zobenu – Dieva vārdu!" (Ef 6.)

"Mēs, kas piederam dienai, lai esam skaidrā prātā. Apliksim sev ticības un mīlestības bruņas un cerību uz pestīšanu apvilksim kā bruņucepuri, jo Dievs mūs nav nolīcis dusmībai, bet gan lai mēs iegūtu pestīšanu ar mūsu Kungu Jēzu Kristu." (1Tes 5.)

Istais laiks ieklausīties, ko Kungs mums saka un likt to lietā! Lai ļaunums netiek klāt dvēseles tīrībai un prāta skaidrībai, lai neizaug tur pārlicība, ka mēs esam pārāki, taisnāki, ka mums nekas nevar notikt. Paši mēs nevaram. Tas nav cilvēka spēkos.

Dieva vārds ik dienas mūs stiprinās, skaidros, Svētais Sakraments dzidrinās. Un mēs piedzīvosim Kristus Augšāmcelšanās rīta piedošanas žēlastību!

Mācītājs Juris Zariņš

Jēzus Kristus statuļa tiek izņemta no Armēnijas katedrāles Ļvovā, Ukrainā. Aizsardzībai, tā jāuzglabā bunkurā. Pēdējo reizi tā tika izņemta Otrā pasaules kara laikā

/pēc „Svētdienas rīts” materiāliem
Aprīlis, 2022, Nr.4/

Svētrunas pieraksts

(Lk 4:16-21) *Tā Viņš nonāca Nācāretē, kur Viņš bija uzaudzis, un pēc Sava ieraduma Viņš sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās, lai lasītu. Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Grāmatu atverot, Viņam gadījās tā vieta, kur bija rakstīts: "Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu." Un, grāmatu aizvēris, Viņš to atdeva sulainim un apsēdās. Un visi, kas bija sinagogā, vērsa savus skatus uz Viņu. Un Viņš iesāka uz tiem runāt: "Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts." Āmen.*

Jēzus sprediķis bija ļoti īss: „**Šodien šis jūsu ausīm dzirdētais raksts ir piepildīts**”. Viņiem tas nepatika; viņi kļuva dūsmīgi uz Jēzu, un gribēja Viņu nonāvēt. Par ko Raksti runāja, kādēļ mēs priecājamies, atšķirībā no Nācāretes iedzīvotājiem? Lūk, klausāties, jo sludina **prieka vēsti nabagiem**. Nabadzība ir grēka sekas tā visdažādākajā nozīmē.

Grēka dēļ pasaulē ir netaisnība, grēka dēļ cilvēki ir mantkārtīgi, kādi grib vairāk nekā citiem, kādi grib visu par velti saņemt; kādi cilvēki izdara sliktus lēmumus savā dzīvē, piemēram, jaunības dienās nevis mācīties amatu kārtīgi, nevis iegūt vajadzīgo izglītību, bet sekot saviem muļķīgajiem sapņiem, kuru rezultātā cilvēkam nav vajadzīgā izglītība sabiedrībai, kā arī nav vajadzīgās darba prasmes, tādēļ cilvēks nonāk grūtā stāvoklī, viņam nav iztikas līdzekļu.

Šie **nepareizie lēmumi** var tālāk turpināties, bieži vien arī turpinās, novedot ne tikai nabadzībā, bet arī dažādu grēku atkarībā, piemēram, nabadzība kļūst par iemeslu nodzerties. No kurienes tas viss ceļas? Grēks valda par tā cilvēka sirdi, grēks viņam liek izdarīt arvien nepareizākus lēmumus dzīvē, viņam kļūstot par grēka gūstekni. Arī cilvēka dvēseles

ienaidnieks nesnauž, viņš sūta savus kalpus – ļaunos garus, lai tie kārdinātu vājās un nestiprās dvēseles, un tās ieslīgtu grēka varā arvien dziļāk.

Grēks dara cilvēkus aklus pret Dievu. Grēks neļauj ieraudzīt mums Dieva darbus šīnī pasaulē. Kad notiek izmeklēšana, izmeklētāji meklē pēdas, kuras atstāj noziedznieks, un pēc pēdām, pēc norādēm atklāj, kurš ir vainīgais. Tad, kad ir runa par Dievu, tad cilvēki apzināti neievēro, atsakās ievērot Dieva atstātās pēdas un Dieva norādes. Tātad, kad nepieciešams atklāt noziegumu, tad tiek meklēta jebkura norāde, lai tikai atrastu vainīgo, bet attiecībā uz Dievu, grēks mums saka, – ignorē ikvienu norādi par Dievu.

Tādēļ pēdējos laikos ir **uzplaukusi bezdievība, kurai piedēvē zinātnes vārdu.** Redziet, ja zinātnieks apzināti savā profesijā, kā, piemēram, fizika, matemātika, ķīmija, bioloģija, ignorē pēdas un norādījumus, tad viņš nav labs zinātnieks, bet slikts. Tomēr, tā kā zinātnieki ir arī bezdievīgi cilvēki un grēcīgi, tad, kā ir runa par radīšanu, par to, ka radībai ir viens autors, viņi apzināti atsakās ievērot ikvienu Dieva norādījumu, un sacer arvien neticamākas pasakas, lai tikai nebūtu Dieva!

Zinātnieki to dara tādēļ, ka viņiem **vēl ir saglabājusies sirdsapziņa, kas neļauj mierīgi dzīvot,** ja kāds to aiztiek. Ja viņi būs spiesti norādīt, ka ir ļoti liela iespēja, ka šo pasauli kāds ir radījis, jo ir daudz liecību, kas rāda, ka šai pasaulei ir savs Radītājs; tad viņu sirdsapziņa viņiem neļautu mierīgi darīt grēkus viņu dzīvē, dzīvot tā, kā pašiem patīk, neļautu baudīt grēcīgas izpriecas, tad viņi saprastu, ka būs jāatskaitās par savas pagātnes bezdievīgajiem darbiem. Tāpēc grēcinieku dvēsele vēl vairāk pretojas Dievam, apzināti grib būt akla, nevēlas pat skatīties uz gaismu, jo mums ir gaisma, – tie ir Dieva baušļi, kas skaidri parāda mūsu grēku. Dieva baušļi parāda arī **mūsos ielikto Dieva likumu,** – mēs kaut kādā veidā apzināmies, ka zagti ir slikti, nogalināt ir slikti, ka laulību pārkāpt ir slikti, ka melot ir slikti, ka skaust ir slikti. Kā mēs to zinām? Kādēļ tas ir visas cilvēces kopīgā apziņa? Tādēļ, ka Radītājs visai cilvēcei to ir ielicis, bet grēks panāk to, ka mēs sākam apzināti izvairīties no Dieva baušļiem, jo Dieva baušļi padarītu mūsu dvēseles nemierīgas.

Reiz Londonā vietējie bezdievji uzlika uz sarkanajiem divstāvu autobusiem uzrakstu: "Iespējams, ka Dieva nav, tāpēc priecājies un atpūties". Protams, viņi uzrakstīja pirmo daļu pareizi, tā ir tikai iespēja, ka Dieva nav, jo pierādīt, ka Dieva nav, viņi nevar. Līdz ar to viss pārējais rada milzīgu problēmu, jo, ja ir tikai iespēja, ka Dieva nav, tikai iespēja, tad ir

tāda pati iespēja, ka Dievs ir. Tu nevari atpūsties un priecāties, zinot, ka Dievs ir, bet tu Viņu ignorē.

Ziniet, kāda vēl ir problēma? **Ja Dieva nav, nevar nedz priecāties, nedz atpūsties**, jo tad cilvēku priekšā sagaida tikai nāve, tikai nebūtība, viņu negaida nekas labs. To arī izteica viens no filozofiem, sacīdams, ka ir divas iespējas – vai nu Dievs ir, vai Dieva nav, abas iespējas ir biedējošas.

Bet atgriezīsimies pie pirmās iespējas, – Dievs ir. Kā no biedējošas iespējas tā var kļūt par priecīgu? Atbilde ir pats Jēzus, Dieva Dēls, ko Dievs sūtīja ar priecīgu vēsti, t.i., sludināt prieka vēsti nabagiem. Tā Viņš reiz sludināja: *svētīgi garā nabagie, jo tiem pieder Dieva valstība.*

Ko nozīmē – **garā nabags**? Tas nozīmē – tāds, kas **beidzot ir sapratis, ka Dieva priekšā viņā nav nekā laba**. Viņam nav nekā tāda, ko Dievs varētu no viņa pieņemt, jo viņam nekā nav. Viņam nav neviena laba darba, kas Dievam patiktu, nav nevienas labas domas, kas Viņam patiktu, nav dzīve, kas varētu Dievam patikt, viņš pats apzinās, ka ir pilnīgi atkarīgs no tā, ko Dievs viņam pasniegs. Ja mēs to varētu vienā vārdā izteikt, ir pilnīgi atkarīgs no Dieva žēlastības, no Dieva piedošanas. Visi cilvēki ir garā nabagie, bet starp nabagiem, jā, starp ubagiem, ziniet, ir **ubagu karaļi**, kuri domā, ka viņi ir bagāti. Un kādēļ viņi tā domā? Jo viņi ir savākušies visādus šīs pasaules mēslus. Tas būtu tas pats, kas – tu atrodies pilsētas izgāztuvē, esi uztaisījis no tā, kas ir izgāztuvē, sev karaļvalsti un lepojies ar to bagātību, tad iegriežas viens pilsētnieks, parasts pilsonis, paskatās uz to visu, sakot – ārpriests, kas tur notiek, –viņi mēslus par dārgumiem uzskata.

Ziniet, kad no debesīm raugās uz šejieni, tas, ko mēs par dārgumiem uzskatām, par bagātību, par bagātu mūžu, u.t.t., no debesīm raugoties ir sliktāks, nekā, kad mēs raugāmies uz miskastes *bomzi*. Dieva priekšā mūsu dzīve izskatās ļoti slikti. **Dieva priekšā ir tikai viena dzīve, kas ir laba – tā ir Jēzus Kristus dzīve**; tā ir vienīgā dzīve, kas ir laba; un Debestēvs to ir apstiprinājis, vairākas reizes norādot uz Jēzu, ka "uz Viņu Man ir labs prāts". Viņš dara visu pareizi, Viņš piepilda Debestēva gribu, lūk, piepilda to ar prieku. Mēs varam piepildīt tāpēc, ka mēs zinām, ka tas mums jāizdara, tas ir mūsu pienākums, un dažkārt Dieva baušļi jāpilda vienkārši tāpēc, ka tie vienkārši ir jāpilda. Jēzus visu dara ar prieku, un beigās Viņš arī pakļāvās Tēva gribai, –Viņš pie krusta mira, lai dzēstu mūsu grēku parādu, lai piepildītos Vārds, kas saka – pasludināt **Dieva žēlastības gadu**. Tātad, ne tikai atbrīvot nabagos, ne tikai atbrīvot sirdī satriektos, ne tikai atbrīvot grēkam pakļautos, bet arī dzēst visus parādus.

Jo šis žēlastības gads Vecās derības – ebreju ticībā apzīmēja īpašo, **50. gadu**, kur katru 50. gadu bija pienākums atbrīvot ikvienu cilvēku no viņa parādiem, – ja parādu dēļ tu nonāci verdzībā, tad vergu vajadzēja atbrīvot. Ja parādu dēļ kādas mājas nonāca citu īpašumā, šinī īpašajā gadā tās vajadzēja saņemt atpakaļ. Ja bija iekļīlājis zemi un pazaudēja parādu dēļ, tad 50.gadā vajadzēja saņemt atpakaļ visu savu zemi. Tas, protams, neattiecās uz pārdošanu, šeit ir runa par parādiem.

Tātad, Jēzus runā par to, ka ne tikai notiks šo garā nabago piepildīšana ar Dieva dāvanām, ar Dieva valstību, ne tikai grēka verga atbrīvošana, ne tikai satriektās dzīves, kuru grēks un velns ir sabojājis, izlabošana, bet arī visu parādu dzēšana, visu, ko mēs esam parādā Dievam. **Visu parādu dzēšana ir Jēzus Kristus dzīves un nāves mērķis.** Lūk, kāpēc mēs Viņu saucam par Glābēju, jo Viņš no tā visa, no kā mēs nevarējām tikt vaļā, mūs izglābj, un Viņš to pasludina un saka – te Es esmu.

Nācāretes iedzīvotāji Viņu nepieņēma, viņi teica – Jēzus mums ir pārāk pazīstams, Viņš nevar būt Kristus. Kas viņiem šo ideju *piesvieda*? – Protams, ka velns, kas gan cits, jo viņiem vajadzēja būt lepniem, – ja manā pilsētā dzīvotu kāds ļoti svarīgs cilvēks, es taču būtu lepns, liktos, ka tas ir arī mans nopelnis... Lai ienīstu to cilvēku, jābūt kam ļoti sliktam, kādai skaudībai, melnumam dvēselē. Saprotot, ka Jēzus varētu būt Kristus, vajadzētu priecāties, būt lepniem – Kristus nāk no mūsu pilsētas! Tā vietā viņi gribēja Viņu nosviest no kraujas zemē un nonāvēt.

Jā, daudzi vēl joprojām mēģina tādā veidā ar Jēzu tikt galā, tikai garīgā veidā, – izsviest Viņu ārā no savas dzīves. Tiem, kas Kristu ir pieņēmuši, **Kristus ir vislielākais dārgums pasaulē.** Kā psalmists teica – *Tava žēlastība ir dārgāka par dzīvību.* Kristus ir Dieva žēlastība redzamā veidā. Mēs visi mirsim, bet Dieva žēlastība no mums neatkāpsies, jo Kristus pie krusta samaksāja par visiem mūsu noziegumiem un grēkiem, un atbrīvoja mūs no šī grēku parāda, atbrīvoja mūs no Dieva soda. Tas mums seko visā mūsu dzīvē un arī mūžīgā dzīvē.

Arī mēs šodien esam šīs Kristus dāvanas dalībnieki, Viņš nāca arī mūsu dēļ piepildīt tieši to, ko Viņš sacīja, ar Savu krusta nāvi. Viņš nāca, lai Dievs varētu mūs apdāvināt ar Savu žēlastību un Savām dāvanām, mūs, garā nabagos, piešķirt mums Dieva valstību. Bez Kristus nāves un augšāmcelšanās tas nebūtu noticis. Nākamais, ir satriektas dzīves un satriektas sirdis. Grēcinieks, kurš pats ar savu dzīvi šīs problēmas sev pelna, viņu nevar no tā atbrīvot, kamēr viņam nav piedots, kamēr viņš netiek

uzņemts Dieva bērnu pulkā, un tad, kad tiek, tieši **Dievs mūsu satriektās dzīves un sirdis labo**. Viņš mūsu dvēseles gabalus saliek kopā, jo mēs paši to neesam spējīgi izdarīt. Viņš tos savieno. Viņš izbeidz arī mūsu garīgo aklumu; Viņš mums atklāj, ka Viņa vārdi ir patiesi, kā Psalmā rakstīts – *Viņa tiesas ir taisnīgas, un Viņa žēlastība nebeidzas*.

Kad tas mums tiek atklāts, mēs redzam visu pasauli un tās Radītāju no cita skatu punkta. **Būt kā aklam ir – tu redzi visu pārējo, bet pret Dieva Vārdu esi akls**. Tad, kad nāk ticība uz Jēzu, kad nāk šī paļaušanās uz Dievu, tu saņem gan Dieva vārdu, gan mācību, it kā pats Jēzus būtu mūsu vidū.

Lai tas tā notiktu, Viņš ir aicinājis Sava Vārda kalpus un kalpones. Cilvēka iekšienē jānotiek tam pašam: tu šos vārdus vari saņemt, bet neticēt tiem, vai arī – ja tu tici, ka tie ir Dieva vārdi, tad tu uzmanīgi uzklausi viņus.

Tādēļ mēs lūdzam, ka Tavus vārdus no visas sirds klausāmieš un arī uzņemam, ka tad saprotam, ka tie nav senu cilvēku uzrakstīti vārdi, bet tie ir Dieva vārdi, kas ir runāti senajiem cilvēkiem. Šodien tie ir runāti arī mums. Šodien mēs saņemam tieši to pašu, ko tie, kas toreiz klausījās šos vārdus, – ja ticam. Un, **ja mēs šiem vārdiem ticam, tad pie mums tie ir piepildīti** – ir grēku piedošana, ir jauna dzīve ar Dievu bez parādiem, vēl vairāk – mums ir Dieva ģimene, mums pieder Dieva bagātības.

Seit mēs pacietīgi gaidām, ka mēs varēsim nokļūt Tēva mājās, lai būtu dalībnieki visā, ko Kristus mūsu labā ir strādājis un nopelnījis. Tagad mēs to saņemam caur Dieva vārdiem, tagad mēs vēl neredzam to, ka būtu pilnībā atbrīvoti no ļaunuma ietekmes; jo tagad, tāpat kā apustulis Pāvils, pamanām, ka dažreiz izdarām ļaunumu, kuru nekad neesam gribējuši darīt, un dažreiz neizdarām labo, ko esam gribējuši darīt. Mēs vēl joprojām pamanām mūsu vājumu, bet Kristum tieši tāpēc ir iepriecinoša vēsts.

Ja tu vēl joprojām redzi, ka esi garā nabags, ja tu vēl joprojām saproti, ka **tikai no Dieva žēlastības** šodien dzīvo, ka Dieva valstībā būsī tikai Dieva žēlastības dēļ, tad tev pieder Dieva valstība. Un Kristus par tādiem ir pie krusta miris. Un tavas bēdas par grēkiem, – tas ir pavisam labi. Apustulis raksta, – **grēks izsauc divu veidu skumjas**, vienas ir garīgas skumjas, tās ir uz atgriešanos no grēkiem, kad mēs apzināmieš – esmu grēkojis, es nāku pie Dieva un saņemu žēlastību tāpat kā šodien, atzīstot savus grēkus un piesaucot Jēzus vārdu.

Tas pats notiek, kad mēs rūpīgi uzklausām Dieva Vārdu, kur par to tiek minēts. Mēs iepriecinājamies un sakām, **paldies, Debesu Tēvs, ka Tev**

ir labs prāts Kristus dēļ par mums visiem, arī pār manu dvēseli. Kad saņemam Sv. Vakarēdienu, Kristus miesu un asinis, kas par mums nodotas grēku izpirkšanas labā, tur piepildās šis Jēzus Vārds, atbrīvošana no garīga akuma, atbrīvošana no grēka un velna varas, jo reiz mūžībā būs pilnībā atbrīvoti arī no nāves varas.

Jēzus pie krusta pabeidza šo darbu, lai tas tā notiktu, tad, kad Viņš bija Savu darbu beidzis, Viņš šķīrās no šīs dzīves pie krusta, sacīdams vārdus "**viss ir piepildīts**". Jā, ir viss piepildīts, mēs esam Jēzus dalībnieki visā tajā, ko Viņš ir piepildījis, jo tas ir caur ticību.

Tādēļ aicinu jūs ticēt šiem vārdiem, ne pasaulei, bet šiem vārdiem. Tika piepildīta ne tikai kāda daļa no Rakstiem, bet pie krusta, Jēzum miršot par mums, tika piepildīts viss, kas vajadzīgs, lai mūsu grēki tiktu piedoti, lai mums būtu mūžīgā dzīvība.

Šādā ticībā atrodoties, **priecāsimies un mūsu Debesu Tēvam pateiksimies**. Jēzus Vārdā. Āmen.

Mācītājs Ingus Dauksts

Rādīšanas liecības

Fragmenti no Creation Ministries International (CMI) izdevuma „Rādīšanas atbilžu grāmata”

<https://creation.com/god-existence-cab-1>

Viss raksta tulkojums latviski drīzumā būs

pieejams CMI vietnē: <https://creation.com/latvian>

Bībele sākas ar apgalvojumu: “*Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.*” (1Moz 1:1). Dieva esamība ir pieņemta, pašsaprotama. Psalmā 14:1 mums teikts: “*Nelga saka savā sirdī: Dieva nav! Tie sagrauj un sagāna visu, ko ņem, – nav neviena, kas darītu laba.*”

Ja nav Dieva, ja nav nav Radītāja, kas nosaka likumus, tad iestājas morāls pagrimums. Kad Israēla bērni tiesnešu laikos aizmirsa savu Radītāju, kad viņiem nebija neviena, kas viņus vadītu būt uzticīgiem Dievam, “... ikviens darīja, kas šķita taisns paša acīs.” (Soģu 21:25), un valdīja haoss. Mēs redzam, ka tas pats notiek šodien. Valstis, kurās cilvēki reiz godināja

Dievu, atzīstot – “Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi” (2Kor 5:19), piedzīvoja nepieredzētu drošību un labklājību. Šīs pašas valstis mūsdienās sabrūk, jo cilvēki Dievam pagriež muguru. “Taisnība tautu paaugstina, bet grēks ir tautu negods” (Sal. pam.14:34).

Tautām pagriežot muguru Dievam, un dzīvojot tā, it kā Viņa nebūtu, pārpilnībā izplatās grēks – politiskā korupcija, meli, apmelojumi, publiska izvirtības demonstrēšana, vardarbīgi noziegumi, aborti, zādzības, laulības pārkāpšana, narkotiku lietošana, piedzeršanās, azartspēles un visa veida alkātība. Tam seko ekonomiskās problēmas, jo pieaug nodokļi un valdības aizņemas naudu, lai samaksātu par arvien lielākiem policijas spēkiem, cietumiem un sociālās drošības sistēmām problēmu novēršanai.

Ticība Dievam tiek atmesta dēļ tā, ka tiek atzīta plaši izplatītā evolucionārā domāšana – ka viss ir radies dabisko procesu rezultātā; ka Dievs nav vajadzīgs. Tādi cilvēki atzīs, ka ir *'dizains'*, bet dizainers nav vajadzīgs. Izstrādātā lieta pati sevi veidoja! Šī domāšana, kurā tiek aizskaidroti prom vienkāršie pierādījumi par Dieva esamību (Rom 1:19–20), dabiski noved pie ateisma (neticība nevienam dievam) un sekulāra humānisma (cilvēks var noteikt savu ceļu bez Dieva). Šāda domāšana mūsdienās ir plaši izplatīta universitātēs un valdībās.

Dažus no lielākajiem pieredzētajiem ļaunumiem ir izdarījuši tie, kas ir pieņēmuši evolucionāru pieeju morālei – Leņins, Hitlers, Staļins, Mao Dzeduns, Pols Pots. Ateisti ir to centieni priekšgalā, lai leģitimizētu abortus, eitanāziju, narkotiku lietošanu, prostitūciju, pornogrāfiju un izlaidību. Visas šīs lietas izraisa postu, ciešanas un nāvi. Ateisms ir nāves filozofija.

Bībeles vēsts labo grēka salauztās dzīves, kas mūs šķir no mūsu svētā Radītāja. Turpretim agnosticisms un ateisms, tāpat kā visas pret Dievu vērstās filozofijas, iznīcina. Neskatoties uz to, ka Bībeli aptuveni 1600 gadu laikā ir sarakstījuši vairāk nekā 40 autori no aptuveni 19 dažādām dzīves jomām, Bībele ir konsekventa atklāsme no sākuma līdz beigām. Pirmās un pēdējās Bībeles grāmatas, 1. Mozus grāmata un Atklāsmes grāmata, ir pilnībā saderīgas, attiecīgi vēstot par “zaudēto paradīzi” un “atgūto paradīzi”, un tās spēcīgi runā par savu dievišķo autorību (salīdzinot, piemēram, 1Moz 1-3. un Atkl 21-22).

Bībeles vēsts pacēla Britu salu ”barbarus” līdz pieklājībai. Tā ir angļu parasto tiesību, Amerikas tiesību likumprojekta un tādu lielo

demokrātiju, kā Apvienotā Karaliste, ASV, Kanāda, Austrālija un Jaunzēlande, pamatā.

Bībele ir iedvesmojusi literātus, sākot no Šekspīra, Miliona, Pāvesta, Skota, Kolridža un Kiplinga, nosaucot tikai dažus, un māksliniekus, kā Leonardo da Vinči, Mikelandželo, Rafaēls un Rembrants. Bībele ir iedvesmojusi Baha, Hendeļa, Haidna, Mendelsona un Brāmsa izsmalcināto mūziku. Bībeles pasaules uzskata atzīšanas samazināšanās Rietumos ir bijusi paralēla mākslas skaistuma kritumam.

Mūsdienās Bībeles vēsts joprojām pārveido; animistiskās cilšu grupas Filipīnās šodien joprojām tiek atbrīvotas no bailēm, un bijušie kanibāli Papua – Jaungvinejā un Fidži tagad dzīvo mierā, un tas viss notiek evaņģēlija dēļ.

Kas radīja Dievu? Skeptiķi bieži izsmej kristiešus ar vārdiem "Ja Dievs radīja Visumu, kurš tad radīja Dievu?" (un daudzi patiesi domātāji apdomā līdzīgas idejas). Bībele Dievu definē kā neradīto (t.i., mūžīgo) Visuma Radītāju, un tam, kas attiecas Visuma ietvaros, nav jāattiecas uz Dievu, tāpēc jautājums "Kas radīja Dievu?" kļūst neloģisks.

Tāpēc gudrāks jautājumu uzdevējs varētu vaicāt: "Ja Visumam ir vajadzīgs cēlonis, tad kāpēc Dievam nav vajadzīgs cēlonis? Ja Dievam nav vajadzīgs cēlonis, kāpēc gan Visumam būtu vajadzīgs cēlonis? Turpmāk minētie argumenti iztur pārbaudi:

- visam, **kam ir sākums**, ir cēlonis;
- Visumam ir sākums;
- līdz ar to Visumam ir cēlonis.

Ir svarīgi uzsvērt vārdus treknrakstā. Visumam ir nepieciešams cēlonis, jo tam bija sākums, kā tas tiks parādīts turpmāk. Dievam, atšķirībā no Visuma, nebija sākuma, tāpēc viņam nav vajadzīgs cēlonis. Turklāt Einšteina vispārējā relativitātes teorija, kurai ir daudz eksperimentālu apstiprinājumu, parāda, ka laiks ir saistīts ar matēriju un telpu.

Tātad laiks pats būtu sācies kopā ar matēriju un telpu Visuma sākumā. Tā kā Dievs pēc definīcijas ir visa Visuma Radītājs, Viņš ir arī laika Radītājs. Tāpēc Viņu neierobežo Viņa radītā laika dimensija, tāpēc Viņam nav laika sākuma. Tāpēc Viņam nav vai arī Viņam nevajag cēloni.

Pieejamās enerģijas daudzums Visumā vienmēr samazinās, skaidrs pierādījums tam, ka tam bija sākums.

Turpretim ir labi pierādījumi tam, ka Visumam bija sākums.

To var parādīt no termodinamikas likumiem, visbūtiskākajiem fizikas zinātnes likumiem.

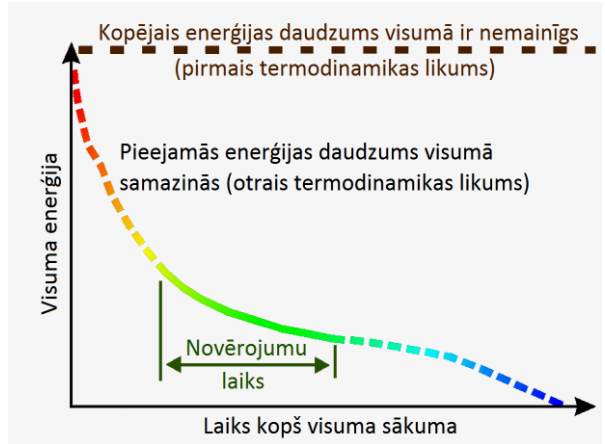
- Pirmais termodinamikas likums: kopējais enerģijas daudzums Visumā ir nemainīgs;
- Otrais termodinamikas likums: darbam pieejamās enerģijas daudzums Visumā samazinās vai arī entropija palielinās līdz maksimumam.

Ja kopējais enerģijas daudzums ir ierobežots, un izmantojamās enerģijas daudzums samazinās, tad Visums nevar pastāvēt mūžīgi, pretējā gadījumā tas jau būtu iztērējis visu izmantojamo enerģiju un sasniedzis tā saukto "karstuma nāvi". T.i., visi radioaktīvie atomi būtu sabrukuši, visās Visuma daļās būtu vienāda temperatūra, un turpmāks darbs nebūtu iespējams. Tāpēc labākais risinājums ir tas, ka Visumam ir jābūt radītam ar lielu izmantojamo enerģiju, un tagad tā izsīkst.

Ko darīt, ja jautājās pieņem, ka Visumam bija sākums, bet ne to, ka tam ir vajadzīgs cēlonis? Pats par sevi saprotams, ka lietām, kam ir sākums, ir cēlonis – neviens to īsti nenoliedz; tas ir veselais saprāts. Visa zinātne, vēsture un likumu izpilde sabruktu, ja šis cēloņu un seku likums tiktu noliegts. Arī Visums nevar būt paša radīts – nekas nevar izveidoties pats, jo tam vajadzētu pastāvēt pirms tā pastāvēšanas; loģisks absurds.

Kopsavilkums:

- var pierādīt, ka Visumam (arī pašam laikam) ir bijis sākums;
- ir nepamatoti uzskatīt, ka kaut kas varētu sākt pastāvēt bez cēloņa;

- tāpēc Visumam ir vajadzīgs cēlonis, tāpat kā māca 1Moz 1:1 un Rom 1:20;
- Dievs kā laika Radītājs atrodas ārpus laika. Tāpēc Viņam nebija sākuma laikā, Viņš vienmēr ir pastāvējis, un tāpēc viņam nav vajadzīgs cēlonis.

Neatkarīgi no tā, kā jūs uz to skatāties – Bībeles liecības, neticami sarežģītā, sakārtotā informācija dzīvajās būtnēs vai Visuma izcelsme – ticībai visvarenajam, visu zinošajam Dievam Radītājam, kā tas ir atklāts Bībelē, ir ne tikai jēga, bet tas ir vienīgais reālais izskaidrojums.

Kristietis pazīst Dievu!

Tam, kurš ir īsts kristietis, nav šaubu par Dieva esamību. Bībele saka: “Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni. Jo jūs neesat saņēmuši verdzības garu, lai atkal kristu bailēs, bet jūs esat saņēmuši dievbērnības Garu, kas mums liek saukt: Aba, Tēvs! Šis pats Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni.” (Rom 8:14-16).

Bībele šeit saka, ka kristiešiem ir personiskas attiecības ar Dievu. Šī ir liecība tiem, kuri ir sapratuši savu grēcīgumu Visvarenā Dieva acīs un sava grēka briesmīgās sekas, ir nožēlojuši grēkus un pieņēmuši Dieva piedošanu, kas iespējama caur Jēzus nāvi un augšāmcelšanos. Visi šādi patiesi kristieši ir saņēmuši Dieva Svēto Garu, un tāpēc viņi ir pārliecināti, ka ir “Dieva bērni”. Viņi patiešām zina, ka viņiem ir mūžīgā dzīvība (1Jņ 5:13).

Ar Bībeli nesaistīti pierādījumi par Bībeles Dievu Radītāju

1. Dabas likums

Pastāv vispārēja tendence, ka visas matērijas/enerģijas sistēmas iztukšojas. Pieejamā enerģija izkliedējas, un kārtība tiek zaudēta. Bez mehānisma vai inteligēntas darbības pat atvērtās sistēmas pāriet no kārtības uz nesakārtotību, no informācijas uz informācijas trūkumu un uz mazāku pieejamo enerģiju.

Tas ir iemesls, kāpēc siltums plūst no karsta uz aukstu un kāpēc saules enerģija neliks augt nokaltušai nūjai (pretstatā zaļajam augam, kurā ir īpašs, iepriekš ieprogrammēts mehānisms, kas virza enerģiju, lai izveidotu īpašu zināmu apakšklasi). Tātad Visumam pašā sākumā bija jābūt “iedarbinātam”, un tas nevarētu pastāvēt mūžīgi. Tam ir nepieciešams kāds

aģents ārpus Visuma, lai to iedarbinātu – tāpat kā pulkstenis nevar uzvilkt pats sevi!

2. Dzīvās būtnes

Novērotās izmaiņas dzīvajās būtnēs virzās nepareizā virzienā, lai atbalstītu evolūciju no protozojiem uz cilvēku (makroevolūcija). Atlase no ģenētiskās informācijas, kas jau ir populācijā (piemēram, DDT rezistence odošos), izraisa ģenētiskās informācijas *zudumu* šajā populācijā. Pret DDT rezistenti odi ir pielāgoti videi, kurā ir DDT, bet populācija ir zaudējusi odošos esošos gēnus, kas nebija izturīgi pret DDT, jo tie nomira un tāpēc nenodeva tālāk savus gēnus. Tātad dabiskā atlase un adaptācija ir saistīta ar ģenētiskās informācijas *zudumu*.

No informācijas teorijas un plašā eksperimentu un novērojumu skaita zināms, ka mutācijas (kopēšanas kļūdas) nespēj radīt jaunus gēnus, kas ir nepieciešami, lai izskaidrotu palielināto funkcionālo sarežģītību. Tā vietā, saskaņā ar vispāratzītiem zinātniskajiem principiem par nejaušu izmaiņu ietekmi uz informācijas plūsmu, tie rada “troksni” un tādējādi iznīcina informāciju. Nav pārsteidzoši, ka tūkstošiem cilvēku slimību ir saistītas ar mutācijām.

Šī ģenētiskās informācijas samazināšanās (no mutācijām, selekcijas/adaptācijas/veidošanās un izmiršanas) atbilst idejai par sākotnēji izveidoto genofondu – ar lielu sākotnējās daudzveidības pakāpi, kas kopš tā laika ir noplacināts.

Tā kā novērotās “mikro” izmaiņas, piemēram, baktēriju rezistence pret antibiotikām un kukaiņu rezistence pret insekticīdiem, ir informatīvi lejupejošas vai labākajā gadījumā horizontālas, tās nevar uzkrāties, lai neatkarīgi no laika perioda, radītu vajadzīgās (augšup) izmaiņas “makro” evolūcijai.

Šīs nelielās izmaiņas bioloģijasursos kļūdaini tiek izmantotas kā “evolūcijas pierādījumi”, tomēr tās nevar ekstrapolēt, lai izskaidrotu evolūciju no amēbas līdz cilvēkam. Šāda ekstrapolācija ir kā arguments, ka, ja nerentabls biznes katru gadu zaudē tikai nedaudz naudas, tad, ja ir pietiekami daudz gadu, tas nesīs peļņu. Tomēr novērotās izmaiņas labi atbilst Radīšanas modelim.

3. Fosilijas

Lai gan Darvins gaidīja, ka tiks atrastas miljoniem pārejas fosiliju – tās nav atrastas, ir tikai neliels skaits strīdīgo fosiliju. Pat *arheopterikss*, kas

bieži tiek uzskatīts par pāreju starp rāpuļiem un putniem, neliecina par būtisku pāreju uz spalvām vai no kājām uz spārniem.

4. Lietu vecums

Ir daudz pierādījumu tam, ka Visums ir salīdzinoši jauns, piemēram, Zemes magnētiskā lauka samazināšanās, tostarp straujas paleomagnētiskās pārmaiņas, trauslas organiskās molekulas fosilijās, kas *it kā* ir daudzus miljonus gadus vecas, nav pietiekami daudz hēlija atmosfērā, nav pietiekami daudz sāls jūrās, ogleklis – oglēs un naftā, kas *it kā* ir miljoniem gadu veci, polistrāta fosilijas, kas stiepjas cauri slāņiem, kas *it kā* pārstāv daudzus miljonus gadu, savstarpēji pārklājot ģeoloģiskos slāņus, kas nav secīgi, neliels skaits supernovas palieku, magnētiskie lauki uz “aukstajām” planētām un daudz kas cits.

Par labu jaunas zemes argumentiem liecina fakti, ka daudzās fosilijās ir labi saglabājušās mīkstās daļas. Lai šādas fosilijas pastāvētu, ir nepieciešama ātra nogulsnešanās un ātra nogulumu sacietēšana.

Vairāku ģeoloģisko slāņu un kanjonu novērojumi, kuri, piemēram, pēdējā laikā strauji veidojas katastrofālos apstākļos, norāda, ka iesakņojusies domāšana par lielu Zemes vecumu var būt izteikti kļūdaina.

5. Kultūrantropoloģiskās liecības

Simtiem pasaules pamatiedzīvotāju tradīciju par globālajiem plūdiem, kur katrai tradīcijai ir kopīgas iezīmes ar Bībeles notikumu izklāstu, liecina, ka Bībeles notikumu izklāsts ir reāls.

Lai arī mazākā mērā, bet plaši izplatīti ir arī stāsti par laiku, kad notika valodu sajaukšana. Valodniecības un bioloģiskie pierādījumi nesēn ir atklājuši līdz šim nezināmu ģenētisko tuvību starp visām cilvēku “rasēm”, kas atbilst nesēnai cilvēku izcelsmei no neliela cilvēku kopuma. Tas apgāž iepriekš plaši izplatīto uzskatu, ka cilvēku rases ir attīstījušas savas raksturīgās iezīmes izolēti ilgā laikā.

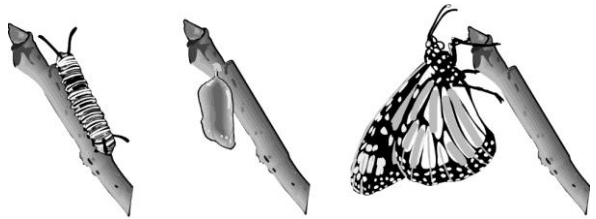
Molekulārie pētījumi liecina, ka no kādas sievietes salīdzinoši nesēn ir radies mitohondriālais DNS, kas secīgi piemīt visiem mūsdienās dzīvojošajiem cilvēkiem. Šādus pierādījumus var ar piepūli iekļaut evolūcijas modelī, taču evolūcijas modelis tiešā veidā šo neparedz. Tomēr tas tieši saskan ar biblisko radīšanas teoriju.

6. Uzbūve un sarežģītība. Ir zināmas pārsteidzoši sarežģītas saskaņotas bioloģiskās sistēmas, kur jebkurš cits iespējamais risinājums, kas

ir daļēji koordinēts, daļēji funkcionāls un vienkāršs, būtu tikai kā apgrūtinājums.

Daži piemēri ir asins sarecēšanas mehānisms, baktēriju tievie, garie izaugumi (vicas), kas palīdz baktērijām veikt kustības, fotosintēzes sistēma, kūniņas pārmaiņas no kāpura līdz taurenim. Piemēru ir daudz, vērojot dzīvās būtnes.

Ļoti integrētā kāpura pārtapšana par tauriņu ir pretrunā evolūcijas (mazajām) pakāpeniskajām izmaiņām kā izskaidrojumam tā eksistencei.

Cilvēka smadzenes, kas ir ārkārtīgi sarežģītas, radošas un ar abstraktās spriešanas spējām, kuru iespējas ievērojami pārsniedz to, kas nepieciešamas tikai, lai izdzīvotu, iespējams, ir visvairāk “acīmredzamais” saprātīgas radīšanas pierādījums.

Molekulārā līmenī organizācija, kas raksturo dzīvās būtnes, pēc būtības atšķiras no, piemēram, kristāla struktūras. Piemēram, konkrētā proteīna funkcija ir atkarīga no tā sastāvdaļu *sakārtojuma secības*. Kodētā informācija, kas nepieciešama šo secību ģenerēšanai, nav saistīta ar ķīmiskām sastāvdaļām (kā tas ir kristāla struktūrai), bet gan ārēja (uzspiesta no ārpusē).

Vissaprātīgākais secinājums no šādiem novērojumiem ir tāds, ka ārējais saprāts pilnībā funkcionējošu organismu populāciju veidā bija atbildīgs par milzīgu oriģinālo bioloģiskās informācijas krātuvi. Šāds saprāts ievērojami pārspēj cilvēka saprātu – tas atkal atbilst Dieva jēdzienam, kas atklāts Bībelē.

(tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the positions taken in articles on other topics)

Labdien!

Mani sauc Jēzus – Kristus. Daudzi mani sauc par Kungu! Es nosūtu tev savu CV, jo meklēju tavā sirdī augstākās vadības amatu. Lūdzu, ņem vērā manu pieredzi, zināšanas un sasniegumus, ko īsumā atradīsi tālāk manā aprakstā.

Adrese: Efeziešiem 1:20

Tālrunis: Romiešiem 10:13

Vietne: Bībele

Atslēgvārdi: Jēzus Kristus, Kungs un Glābējs

Kvalifikācija:

- Es radīju zemi un debesis (skat. Salamana Pamācības 3:19).
- Es veidoju cilvēku no zemes pīšļiem (skat. 1. Mozus 2:7).
- Es iedvesu cilvēkā dzīvības dvašu (skat. 1. Mozus 2:7).
- Es atpestīju cilvēku no bauslības lāsta (skat. Galatiešiem 3:13).
- Ābrahāma derības svētības nāk pār Tavu dzīvi caur mani (skat. Galatiešiem 3:14).

Profesionālais ģopškat:

- Man ir bijis tikai viens darba devējs (skat. Lūkas 2:49).
- Es nekad neesmu aizkavējies, vienmēr esmu pildījis savus uzdevumus, neesmu bijis nepaklausīgs, slinks vai necienīgs.
- Manam darba devējam par mani nav nekas cits kā tikai pašas labākās un brīnišķīgākās atsauksmes (skat. Mateja 3:15-17).

Prasmes un darba pieredze:

- Te būs tikai dažas no manām prasmēm un darba pieredzes: Es dodu iespēju nabadzīgajiem vairs nebūt nabagiem; Es dziedinu tos, kam salauzta sirdis; atbrīvoju gūstekņus; dziedinu slimos; atjaunoju redzi aklajiem un atbrīvoju tos, kas ir satriekti (skat. Lūkas 4:18).
- Es esmu brīnišķīgs padomdevējs (skat. Jesajas 9:6).

• Cilvēki, kas Manī ieklausās, dzīvos drošībā un nebaidīsies no ļauna (skat. Salamana pamācības 1:33).

• Pats galvenais - man ir pilnvara - spējas un spēks atbrīvot jūs no jūsu grēkiem (skat. I Jāņa 1:7-9)

Izglītība:

• Es aptveru visu zināšanu, gudrības un izpratnes plašumu un garumu (skat. Salamana Pamācības 2:6).

• Manī ir apslēpti visi gudrības un zināšanu dārgumi (skat. Kolosiešiem 2:3).

• Mans Vārds ir tik spēcīgs; tas ir kā lukturis taviem soļiem un gaisma tavā ceļā (skat. Psalmus 119:105).

• Es pat varu jums pastāstīt visus jūsu sirds noslēpumus (skat. Psalmus 44:21).

Lielākjie sasniegumi:

• Es biju aktīvs dalībnieks visu laiku lielākajā visuma samītā (skat. 1. Mozus 1:26).

• Es atdevu savu dzīvību, lai tu dzīvotu (skat. 2. korintiešiem 5:15).

• Es uzvarēju Dieva un cilvēces senāko ienaidnieku (skat. kolosiešiem 2:15).

• Esmu brīnumainā kārtā pabarojis nabagus, dziedinājis slimos un uzmodinājis mirušos!

• Ir daudz vairāk nozīmīgu sasniegumu, pārāk daudz, lai tos šeit pieminētu. Jūs varat tos izlasīt manā tīmekļa vietnē, kas atrodas: www.BĪBELE.lv

P.s. Lai piekļūtu šai vietnei, jums nav nepieciešams interneta savienojums vai dators. Vienkārši atveriet grāmatu "Bībele"

Atsauces:

• Ticīgie un sekotāji visā pasaulē liecinās par manu dievišķo dziedināšanu, pestīšanu, atbrīvošanu, brīnumiem, atjaunošanu un pārdabisku vadību.

Rezumējot:

Tagad, kad esi izlasījis manu CV, esmu pārliecināts, ka esmu vienīgais kandidāts, kas ir unikāli kvalificēts, lai ieņemtu šo svarīgo vietu tavā sirdī.

Es apsolu, ka pareizi vadīšu tavus ceļus (skat. Salamana Pamācības 3:5-6) un ievēdīšu tevi mūžīgajā dzīvē (skat. Jāņa 6:47).

Kad es varu sākt?

Laikam ir liela nozīme (skat. Ebrejiem 3:15).

(365 jaunas iespējas)

Pārdomas

Stāsti no debesīm

Dievs šobrīd pārbauda mūsu ticību, cerību, uzticību un vīrišķību. Mūsu dzīve sastāv no mirkļiem. Gaišiem, saules pielietiem un pilniem ar prieku, kā arī no drūmām dienām, sāpēm, noguruma un skumjiem brīžiem. Šie mirkļi veido mūsu dzīvi, bet ir svarīgi spēt izdzīvot un izprast gan labās, gan sliktās dienas. Nevienam šodien nav viegli. Divus gadus mūs vajāja un šķēla vīruss un pandēmija. Vēl no tā neesam attapušies, kad sākas karš Ukrainā. Visa pasaule ir satraukta un pārdzīvo krīzi. Cieš nevainīgi cilvēki, bērni, tiek sagrautas pilsētas, valstu ekonomikas un cilvēku attiecības. Daudziem rodas jautājums – kur tad te tagad ir Dievs? Bet Dievs ir blakus. Viņš visu redz. Viņš palīdzēs arī tad, ja liekas, ka nekas vairs nav labojams. Nebīsties! Esi mierīgs, pielūdz Dievu un tikai tad rīkojies, un Dieva svētība tevi apklās! Neseko pūlim, tavā pusē ir Dievs un eņģeļu pulki! Pasaules problēmas nevar atrisināt ar politiku. Ir tikai viens veids – ticēt Jēzum. Nedrīkst apstāties ticēt un lūgties Gara Spēkā. Svētais Gars tā strādās, ka notiks brīnumi. Un tie jau notiek!

Nedomā, ka šodien vairs nav īstu kristiešu! Tādu, kas ar pacietību panes grūtības un īstas sāpes, kas ir ar apustuļu prieku dvēselē. Televīzijā viņus nerāda un radio neintervē, bet viņi ir mums blakus. Viņi izsūdz **savus** grēkus, bet neapsūdz citus, viņi pielūdz Dievu par tiem, kas izmisumā. Viņi lūdz Dievu par Ukrainas aizstāvjiem un arī par tiem krievu zaldātiņiem, kas nosūtīti šaut un iznīcināt. Un šo ļauno dienu notikumi un naidīgums nemazina viņu mīlestību uz Dievu un cilvēkiem. Arī mums nav jābūt tai sēklai, kas starp ērkšķiem sēta, kas vārdu dzird, bet rūpes un raizes to nomāc. Esam tā sēkla, kas vārdu dzird un dara!

Kad mēs apvijam sevi ar lūgšanām, labām domām, skaistām lietām un labiem cilvēkiem, tad dzīve sāk mainīties uz labo pusi. Tāpēc nedomā par slikto, nekultivē to, jo tā tu atņem sev spēku. Vēro savu un pasaules tumsu, bet nebaro to! Klausies, ko tev saka Debesis! Dod vietu Dieva Gaismai! Kungs Tev ir blakus. Ir jātic Gaismas uzvarai, ir jātic pavasarim. Dieva griba ir tā, kas liek pavasarim atnākt. Jo, neskatoties ne uz ko, nāk pavasaris, un ir Augšāmcelšanās. Gan dabā, gan cilvēkos.

Cik brīnišķīgs ir Dievs pavasara svinīgumā, kad augšāmceļas visa radība un tūkstošs tonkārtās sauc uz Viņu: Tu dzīvības avots, Tu nāves

uzvarētājs! Visur ir dzīvā Dieva neredzamo pēdu nospiedumi. Mēness gaismā un lakstīgalas dziesmās tinas ielejas un meži, no zemes tumsas Dievs izsauc dažādas krāsas, garšas un smaržas, visa daba, visa radība mostas, ceļas augšā pretī saulei un dzīvībai. Ja Debesu Tēvs tā ietērpj lauku zāli, kā gan Viņš mūs pārveidos augšāmcelšanās laikā, kā atmirdzēs mūsu miesa, kā staros mūsu dvēsele!

Mans mīļais Dievs! Mana sirds Tev ir atvērta, lūdzu, nāc un ieņem Savu vietu tajā!

Zaiga Ābele

Ciešanu laikā

Šis gads, arī iepriekšējais, bija pilns ar nemitīgu satraukumu un raizēm par notikumiem ne tikai mūsu zemē, bet visā pasaulē. No tā nebija iespējams distancēties. Pandēmija bija pārņēmusi

mūsu domas un ikdienu. Gribot negribot mēs bijām liecinieki savu un svešo bēdām par saslīmušajiem un nāvēm. Šis laiks lika daudz pārdomāt par notiekošo, lasīt Svētos Rakstus, lūgt sadraudzības grupiņās attālināti, jo bija jau liegts satikties.

Karš Ukrainā vēl vairāk lika uzdot jautājumus sev, bet atbildes nāca no Svētajiem Rakstiem – caur notikumiem Vecajā Derībā. Ciešanām šajos notikumos nebija ne gala, ne malas. Tomēr, lasot Bībeli, sapratu, ka Dievs iesaistās katrā vēstures notikumā, bet ne tikai, tas tāpēc, lai mēs iepazītu rakstīto Vārdu, apzinātos tā nepieciešamību, mācītos to pielietot dzīvē un atkārtot, jo cilvēka atmiņa ir īsa.

Tā (Sak 3:5-6) lasu pamudinājuma vārdus: „Paļaujies uz to Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz to Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas.”

Dievs patiesi ienāk vēsturē caur izredzētās tautas vīriem. Tas bija Ābrahāms, kuram tika dots uzdevums, kā arī apsolījumi: „Mana derība ar tevi ir šī: tu būsi par tēvu daudzām tautām.”[.] "Bet tu sargā Manu derību,

tāpat tavi pēcnācēji uz cilšu ciltīm pēc tevis. ” (1Moz 17:4,9). Šī derība tika uzturēta paaudžu paaudzēs „Es došu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis zemi, kurā tu mīti, – visu Kanaāna zemi par mūžīgu īpašumu, un Es būšu viņiem par Dievu.” (1Moz 17:8).

Spilgts piemērs Dieva žēlastībai un rūpēm par tautas saglabāšanu ir Jāzeps un viņa brāļi, kaut arī notika atkrišana un grēkošana pret Dievu. Jāzeps spēja piedot saviem brāļiem, kuri viņu bija pārdevuši uz Ēģipti, tautas saglabāšanas vārdā: *„Un nu – nesiet drūmi un nedusmojiet uz sevi par to, ka pārdevāt mani uz šejieni, jo Dievs mani ir sūtījis jums pa priekšu, lai mēs izdzīvotu! Jau šos divus gadus visā zemē bija bads, un nāks vēl pieci gadi, kuros nebūs ne aršanas, ne ražas! Dievs mani ir sūtījis jums pa priekšu, lai jūs saglabātu uz zemes, lai jūs paliktu dzīvi un daudzi izglābtos!” (1Moz 45:5-7)*

Arī Jaunās Derības laikā, kad Jēzus dzīvoja un mācīja, tautai nebija savas zemes un savas valsts. *”No ciešanām, pārmēra verdzības Jūda svešumā devās, starp tautām, mīt un nerod miera, un vajātāji atkāpties šaurumā spieda.” (Vaimanu dziesmas 1:3)* Patiesībā bija tikai īsi brīži, kad Dieva tauta varēja būt savā zemē, ko tas Kungs Dievs bija devis. Tik un tā

bija jūdi, kuri neorganizēti pamazām atgriezās Apsolītajā zemē, protams, ne bez grūtībām un spaidiem svešās zemēs; pēc daudziem gadsimtiem 1948. gadā tika pasludināta Izraēlas valsts neatkarība. Dieva apsolījums piepildījās. Tagad Izraēlas valsti jau apdzīvo vairāk par 8 miljoniem iedzīvotāju.

Notikumi Ukrainā liek domāt, ka Dievs ir klātesošs arī šajā, taču Viņa plāns mums nav zināms. Liela daļa pasaules valstu ir vienotas, lai palīdzētu un atbalstītu ukraiņu tautu pret uzbrukumiem viņu zemei. Paldies Dievam, ka varam un gribam palīdzēt un ka varam just līdzīgu viņu ciešanām un bēdām.

Lai Dievs Tēvs mūs katru iedrošina savās mājās, savā draudzē un savā ģimenē, lai mēs katrs esam stipri ar mūsu Kungu Jēzu Kristu!

Dagnija Piliņa

Uzvara pār nebūtisko

Man ir mapīte ar nosaukumu "Nu un kas?", kurā es ielieku visu nebūtisko, nesvarīgo, sīko un nenožīmīgo. Es gribu uzvarēt to visu kopā ar Viņu. Es gribu būt tikpat brīvs no nebūtiskā, kā bija Viņš. *"Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslībā... Jūs aklie ceļa radītāji, kas odus izkāšat un kamieļus aprijat"* (Mt 23:23-24).

Gadījās, ka kādam vīrietim laimējās izglābties lidmašīnas katastrofā, kurā ļoti daudzi aizgāja bojā. Rezultātā viņš klīda viens pats starp mirušo cilvēku ķermeņiem, meklēdams savu ceļasomu! Ļoti daudzi kristieši uzvedas līdzīgi, klaiņodami pa mirstošo pasauli un meklēdami nebūtiskus sīkumus. Vai gan mūsdienās nav pienācis īstais laiks Baznīcai dalīties savā uzvarā pār nebūtisko ar tiem daudzajiem ļaudīm, kuriem tas ir nepieciešams? Kristīgo ģimeni aptver naidīga kultūra, bezdievīgs, apžilbinošs dzīvesveids un kārdinājumi, orientēti ikviena ģimenes locekļa gaumei. Un tomēr viss nosauktais tikpat kā netiek ievērots! Ģimenes katastrofas vietā mēs meklējam savu ceļasomu, kura satur vēlēšanos, lai dzīvesbiedrs atzīst, ka ir mūs nepatiesi apvainojis, dusmas uz tiem, kuri mums nepiekrīt, neapmierinātība ar tiem, kuri nav pietiekami novērtējuši mums nodarītās pārestības, cīniņi nelaikā pasprukušo vārdu dēļ un apvainojumi, domāti tiem, kuri nav pietiekamā mērā novērtējuši mūsu pūliņus.

"Kungs! Lūdzu, atpestī savus ļaudis ne vien no tā, kas ir slikts un ļauns, bet arī no tā, kas nav viņu uzmanības vērts. Ļauj mums ieraudzīt, ka Tavs Dēls ir uzvarējis ne vien grēku, bet arī visu nebūtisko."

Vai jūsu ģimene, draudze, darba biedri nodarbojas ar nebūtiskām lietām? Ja tā, tad jautājiet sev, kādā mērā diskusijas par to, kādā krāsā ir jābūt baznīcas paklājam, kā ir jābūt iestiprinātam tualetes papīra rullītim, kur tiek atstātas jūsu drēbes, kādas kurpes pērk jūsu bērni un cik daudz benzīna ir atstāts jūsu automašīnas bākā, ir saskaņojamas ar pasauli Kristus skatījumā. Ja tas nav saskaņojams, tad bēdziet no sīkumainā, tāpēc, ka jo ilgāk mēs ar to saskaramies, jo vairāk mēs tam sākam līdzināties.

No Maikla Velsa grāmatas
"Problēmas, Dieva Klātbūtne un lūgšana"

Zināšanai!

- **Dievkalpojumi –**
svētdienās pl.10:00
trešdienās pl.18:30
 - **dievkalpojums ģimenēm katra mēneša 2. svētdienā pl. 12:00**
- **Bībeles stundas – ceturtdienās no pl.18:00;**
pieejams Skype (janabaznica1) un YouTube
kanālā (paliek ieraksts).

Smaidam

Iz vakcinācijas centra dzīves.

(patiesss notikums, dalījās draudzenes dēls)

- Jauns cilvēks ar visu savu būtni izrāda, ka nav atnācis uz vakcinēšanos labprātīgi, bet nepieciešamības dēļ. Pēc vakcīnas saņemšanas saka:
 - Nu, tā! Tagad es varēšu nolikt karoti!Mīlīga krievvalodīgā māsiņa:
 - Roka drusku pāris dienas pasāpēs, bet karoti nolikt varēsīt.

- – Tēt, vai varu tevi sabučot?
 - Naudas man vairs nav – tava mamma mani jau sabučoja.

- Trīsgadīgā meita divos naktī izkāpj no gultas un paziņo, ka ir pamodusies. Mamma mudina meitu iet atpakaļ gultā:
 - Tagad ir nakts un visi guļ.
 - Neuztraucies, mammucīt, es tūdaļ visus pamodināšu.

- Mēs atnācām pēc jūsu trauku mazgājamās mašīnas, gribam to aizvest uz remontu.
 - Mamm, viņi atnāca pēc tevis.

Viņu sauc par vienīgo, vienpiedzimušo Dēlu – Viņš tiek atšķirts no visiem citiem Dieva bērniem, kas nav Viņa dabīgie bērni; jo tāds ir vienīgi šis Dieva Dēls. Tas vēlreiz skaidri parāda Kristus patieso dievišķību. Ja Viņš nebūtu Dievs, tad nevarētu – atšķirībā no visiem citiem – tikt saukts par Dieva vienpiedzimušo Dēlu, kas nozīmē, ka tikai Viņš un neviens cits ir Dieva Dēls. Tas nevar tikt sacīts par svētajiem eņģeļiem un cilvēkiem, jo neviens no tiem nav Dieva Dēls, bet tie visi ir brāļi un radītas būtnes, žēlastībā izredzēti, nevis dabīgi dzimuši Dieva bērni.

Mārtiņš Luters

Izdevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane, V. Daukste,
A. Ķempe, G.Šlihta, J. Miķelsons